

PARFUM DULCE

**„Dumnezeul
meu, pentru
ce m-ai
părăsit?”**

ofta Isus, atârnat pe cruce, cu trupul șiroind de sânge și cu mâinile străpunse de cuie. Apoi Și-a dat duhul.

Nuu, tu erai singura mea speranță! De fapt, voiam să alerg spre El și să-L scutur, dar în loc de asta m-am prăbusit pe genunchi, spunând:

**„Isuse, nu- mi poți face
asta! Dacă Dumnezeu
te-a părăsit, atunci eu
sunt pierdut, lipsit de
speranță!”**

Atunci un soldat luă o sulită și-L străpunse în coastă. Fiul lui Dumnezeu rămase inert. Murise.

Trupul I-a fost luat de pe cruce și pus într-un mormânt săpat în stâncă. Am rămas cu ucenicii Săi. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Mă întrebam: de ce pe mine a putut să mă elibereze de trecutul meu dăruindu-mi un viitor, iar pe Sine nu a putut să Se salveze.

Cu câteva luni în urmă, stăteam într-o cameră supraaglomerată, ținând strâns în mână sticluța mea de parfum și tânguindu-mă în taină. Oamenii din satul meu mă detestau. Mă îngrădiseră, ca și cum aș fi suferit de o boală incurabilă. Acest parfum era singurul lucru de valoare ce-mi mai rămăsese în viață și pe care-l pastrasem pentru ceremonia îngropării mele.

Încaperea era plină de lume. Brusc, Isus Și-a îndreptat privirea spre mine și m-a vazut așa cum eram. El îmi cunoștea trecutul, prezentul și viitorul. El știa despre păcatele din viața mea. Cu toate acestea, vedeam doar iubire în ochii Săi.

În acel moment, mi-am dorit să fac ceva special pentru El- singura persoană care îmi arătase vreodată că-I pasă de mine.

Văzându-I picioarele prăfuite, m-am îndreptat spre El, am îngenuncheat și am spart sticluța de parfum valoros. Lacrimile mele Îi stropeau picioarele pe care l le sărutam mereu, iar cu părul meu lung l le ștergeam. Vocile din încăperea amuțisera. Încercam să- mi înec suspinul, dar nu reușeam, pentru că nimeni nu mă privise până atunci cu atâta iubire.

Isus îi spuse lui Simon, în a cărei casă se afla: „Am să-ți spun ceva: Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă nu aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia I-a iertat mai mult!”

„Vezi tu pe femeia aceasta?” spuse Isus, în timp ce-Și așezase mâna pe capul meu. Această atingere a mâinii Lui îmi potolise plânsul- „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.

Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.

De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui l se iartă puțin, iubește puțin.”

**Mi se tăiase
răsuflarea! Să
însemne asta că
m-a iertat???**

Isus îmi ridică bărbia și cu mainile Sale aspre mă ajută să mă ridic. Mă privi în ochi, iar eu mă vedeam murdară din cauza vieții mele decazute. Mi-a zis:

„Ți-am iertat totul”.

În încăperea s-a declanșat un murmur ce m-a făcut să roșesc. Cineva spuse în șoaptă: „cine este acest om, de poate ierta păcatele?”

Îmi venea să mă ascund, însă Isus mă privea în continuare, spunându-mi:

„Credința ta te-a mântuit! Mergi în pace!”

M-am simțit mai liberă ca niciodată înainte și am părăsit încăperea. Sticluța de parfum spartă a rămas la picioarele lui Isus. Eu venisem cu ura, lipsita de speranță, cu rusine și sentimente de vinovăție. Am înșirat însă adânc și am fost umplută de speranță pe care El mi-o daduse.

Dintr-o dată m-a îmbrățișat cineva și o femeie mi-a spus zâmbind:

„Isus e minunat, EL poate transforma viața!”

Se întâmplase ca după moartea Lui să fiu în grupul ucenicilor Săi. Ne retrăseserăm într-un loc liniștit și sufeream pentru acel Om care ne atinsese profund pe fiecare dintre noi.

Mă urmăreau încă sentimente de vinovăție-dar nu, El mă iertase!

În prima zi a săptămânii, câteva femei pregătiseră miresmele pentru îmbălsămarea trupului lui Isus. Triști, ne îndreptam spre mormânt. Ne gândeam că va trebui să rugăm soldații să prăvălească piatra de la ușa mormântului. Dar mormântul era deja deschis!

„Nu este nimeni aici”- mă uitasem în mormânt. „Furase cineva un trup neînsuflețit?”

„De ce căutați pe cei vii între cei morți?” s-a auzit o voce. M-am uitat în jur și am văzut doi bărbați îmbrăcați în haine albe, strălucitoare: „Nu e aici. A înviat!” au zis ei.

**Isus
trăiește!
Există Speranță!
Eu chiar am fost
iertată!**

